

Datum van
inontvangstneming

:

06/08/2024

Geanonimiseerde versie

Vertaling

C-453/24 – 1

Zaak C-453/24 [Hadenov]ⁱ

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

26 juni 2024

Verwijzende rechter:

Sofiyski gradski sad (Bulgarije)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

26 juni 2024

Persoon aan wie een sanctie is opgelegd:

BC

Overige partijen in het hoofdgeding:

Sofiyska gradska prokuratura

B E S L U I T

Nr. 1974

Sofia, 26 juni 2024

SOFIYSKI GRADSKI SAD, Nakazatelno Otdelenie (rechter voor de stad Sofia, Bulgarije, afdeling strafzaken) [...] [niet vertaald]

na onderzoek [...] [niet vertaald] van de vervolgingsprocedure op particuliere aanklacht nr. 20241100203449 uit 2024

De procedure wordt beheerst door artikel 32, lid 1, juncto artikel 16, lid 5, van de Zakon za priznavane, izpalnenie i izprashtane na aktove za konfiskatsia ili

ⁱ Dit is een fictieve naam, die niet overeenkomt met de werkelijke naam van enige partij in de procedure.

otnemanе i reshenia za nalagane na finansovi sanktsii (Bulgaarse wet inzake de erkenning, tenuitvoerlegging en toezending van confiscatiebeslissingen en beslissingen betreffende de oplegging van geldelijke sancties) [...] [niet vertaald].

1. De verwijzende rechter, die overeenkomstig kaderbesluit 2005/214 inzake de erkenning en tenuitvoerlegging van een geldelijke sanctie een beslissing moet nemen, stelt vast dat een facultatieve weigeringsgrond krachtens artikel 7, lid 2, onder g) punt i, aanwezig is; immers is het recht op inspraak van de persoon aan wie de sanctie is opgelegd geschonden. Dat stelt de uitvoerende autoriteit voor de keuze om de erkenning en tenuitvoerlegging enkel vanwege deze schending te weigeren óf om ondanks de schending tot erkenning en tenuitvoerlegging te besluiten.

2. Alvorens een beslissing te nemen, vraagt de verwijzende rechter om steun van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: „Hof”) wat betreft de mogelijkheid om het kaderbesluit zo uit te leggen en toe te passen dat de schending die tot deze weigeringsgrond heeft geleid, door de beslissingsautoriteit met behulp van de ondersteuning die de uitvoerende autoriteit haar kan bieden, kan worden verholpen. Daarmee zou de facultatieve weigeringsgrond van artikel 7, lid 2, onder g) punt i, van kaderbesluit 2005/214 wegvallen.

3. Dit noopt ertoe het Hof te verzoeken om een prejudiciële beslissing.

Toepasselijke bepalingen van Unierecht

4. Kaderbesluit 2005/214/JBZ van de Raad van 24 februari 2005 inzake de toepassing van het beginsel van wederzijdse erkenning op geldelijke sancties (PB 2005, L 76, blz. 16; speciale editie in de Bulgaarse taal, hoofdstuk 19, band 7 blz. 150) (hierna: „kaderbesluit 2005/214”).

Artikel 7, lid 2:

„De bevoegde autoriteit van de tenuitvoerleggingsstaat kan [...] weigeren de beslissing te erkennen of ten uitvoer te leggen, indien vaststaat dat: [...]

g) punt i:

volgens het in artikel 4 bedoelde certificaat de betrokkene [...] in het geval van een schriftelijke procedure, niet in overeenstemming met het recht van de beslissingsstaat persoonlijk of door toedoen van een naar het nationale recht bevoegde vertegenwoordiger in kennis is gesteld van zijn recht om de zaak te betwisten, alsmede van de termijnen voor dat rechtsmiddel.”

Artikel 7, lid 3:

„In de gevallen bedoeld in lid 1 en lid 2, onder c) en g), raadpleegt de bevoegde autoriteit van de tenuitvoerleggingsstaat, voordat zij besluit een beslissing geheel of gedeeltelijk niet te erkennen of niet ten uitvoer te leggen, de bevoegde autoriteit

van de beslissingsstaat, indien nodig met het verzoek om onverwijld alle noodzakelijke gegevens te verstrekken.”

Artikel 20, lid 3:

„Iedere lidstaat kan zich verzetten tegen de erkenning en tenuitvoerlegging van een beslissing, indien het in artikel 4 bedoelde certificaat doet vermoeden dat de grondrechten of de fundamentele rechtsbeginselen, zoals neergelegd in artikel 6 van het Verdrag betreffende de Europese Unie, niet zijn geëerbiedigd. De in artikel 7, lid 3, bedoelde procedure is dan van toepassing.”

5. Richtlijn (EU) 2016/ 343 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende de versterking van bepaalde aspecten van het vermoeden van onschuld en van het recht om in strafprocedures bij de terechtzitting aanwezig te zijn (PB 2002, L 65, blz. 1) (hierna: „richtlijn 2016/343”).

Artikel 8, lid 6:

„Dit artikel doet geen afbreuk aan nationale regels volgens welke procedures of bepaalde fasen daarvan schriftelijk worden gevoerd, mits zulks strookt met het recht op een eerlijk proces.”

6. Richtlijn 2012/13/EU van het Europees Parlement en de Raad van 22 mei 2012 betreffende het recht op informatie in strafprocedures (PB 2012, L 142, blz. 1) (hierna: „richtlijn 2012/13”).

Artikel 6, lid 3:

„De lidstaten zien erop toe dat uiterlijk op het moment dat het gerecht wordt verzocht een beslissing te nemen over de gegrondheid van de beschuldiging, gedetailleerde informatie wordt verstrekt over de beschuldiging, met inbegrip van de aard en de wettelijke kwalificatie van het strafbare feit, alsmede over de aard van de beweerde betrokkenheid van de beklaagde.”

7. Rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie

Arrest van 15 oktober 2015, C-216/14, EU:C:2015:686 (hierna: „arrest C-216/14”);

Arrest van 22 maart 2017 in de gevoegde zaken C-124/16, C-188/16 en C-213/16, EU:C:2017:228 (hierna: „arrest C-124/16”);

Arrest van 5 december 2019, C-671/18, EU:C:2019:1054 (hierna: „arrest C-671/18”);

Arrest van 14 mei 2020, C-615/18, EU:C:2020:376 (hierna: „arrest C-615/18”);

Arrest van 6 oktober 2021, C-338/20, EU:C:2021:805 (hierna: „arrest C-338/20”);

Toepasselijke bepalingen van nationaal recht

8. Kaderbesluit 2005/214 is via de Zakon za priznavane, izpalnenie i izprashtane na aktove za konfiskatsia ili otnemane i reshenia za nalagane na finansovi sanktsii (DV nr. 15 van 23 februari 2010) [...] [niet vertaald] omgezet in nationaal recht (hierna: „nationale wet”).

9. De nationale wet verleent de rechter de bevoegdheid om een beslissing over de oplegging van een geldelijke sanctie te erkennen en in te stemmen met de tenuitvoerlegging ervan (artikel 31, lid 1), en voorziet daartoe in een gerechtelijke procedure met inspraak van de persoon aan wie de sanctie is opgelegd (artikel 32, lid 1, juncto artikel 16, leden 1 tot en met 8). In concreto is volgens de nationale wet de verwijzende rechter de uitvoerende autoriteit in de zin van kaderbesluit 2005/214.

10. Artikel 16, lid 4, van de nationale wet luidt:

„De rechter informeert de betrokken persoon over de beslissing en verleent hem vervolgens gehoor.”

Artikel 16, lid 5, van de nationale wet bepaalt:

„De rechter kan de bevoegde autoriteit van de beslissingsstaat onmiddellijk om toezending van aanvullende informatie verzoeken en een termijn stellen aan de ontvangst daarvan.”

11. De nationale wet voorziet in artikel 35, lid 9, in de volgende facultatieve grond om de erkenning en tenuitvoerlegging van een in een andere lidstaat opgelegde geldelijke sanctie te weigeren:

„De rechter kan de erkenning van een beslissing over de oplegging van een geldelijke sanctie en de instemming met de tenuitvoerlegging ervan weigeren, indien hij vaststelt dat:

volgens het certificaat de betrokkene [...] in het geval van een schriftelijke procedure, niet in overeenstemming met het recht van de beslissingsstaat persoonlijk of door toedoen van een naar het nationale recht bevoegde vertegenwoordiger in kennis is gesteld van zijn recht om de zaak te betwisten, alsmede van de termijnen voor dat rechtsmiddel.”

12. De nationale wet voorziet in de verplichting om de beslissingsautoriteit op passende wijze te raadplegen alvorens wordt besloten dat de erkenning van de beslissing over de oplegging van een geldelijke sanctie en de instemming met de tenuitvoerlegging ervan worden geweigerd. Zo luidt artikel 32, lid 3:

„De rechter raadpleegt op passende wijze de bevoegde autoriteiten van de beslissingsstaat alvorens te besluiten om de beslissing over de oplegging van een geldelijke sanctie krachtens artikel 35, punt 9, [...] niet te erkennen.”

13. Daarnaast verwijst artikel 32, lid 4, van de nationale wet naar de algemene bepalingen van de Nakazatelno-protsesualen kodeks (Bulgaars wetboek van strafvordering), waaronder artikel 274, lid 2. Daarin staat:

„[...] de rechter [...] informeert [...] de betrokkenen over hun rechten zoals neergelegd in deze wet”.

Volgens artikel 55 heeft de persoon aan wie een sanctie is opgelegd, de volgende rechten:

„te vernemen vanwege welk strafbaar feit [de verdachte] in die hoedanigheid wordt gehoord [...]; deel te nemen aan de strafprocedure; handelingen te betwisten die afbreuk doen aan zijn rechten en legitieme belangen; [...]”.

De wettelijke bepalingen betreffende het verstrekken van informatie over de rechten en de beschuldiging gelden echter voor de nationale procedure inzake de erkenning van de beslissing over de oplegging van een geldelijke sanctie. Zij dienen niet voor toepassing ervan in de sanctieprocedure, die in de beslissingsstaat reeds is gevoerd en is geëindigd met de uitvoering van de beslissing waarvan de erkenning en tenuitvoerlegging voorwerp van de nationale procedure zijn.

Feiten

14. De verwijzende rechter is bij certificaat krachtens artikel 4 van kaderbesluit 2005/214, afgegeven door een Oostenrijkse niet-gerechtelijke autoriteit (Bezirkshauptmannschaft Neusiedel am See), verzocht om de erkenning en tenuitvoerlegging van een beslissing waarbij aan een Bulgaarse staatsburger een boete van 350 euro is opgelegd, omdat deze op 9 juni 2023 om 10.28 uur op de autosnelweg A4 bij kilometer 60,66 in Nickelsdorf de verschuldigde tol niet had betaald (overtreding van § 20, lid 1, junctis [...] [niet vertaald] § 10, lid 1, § 11, lid 1, BStMG; § 20, lid 1, Bundesstraßen-Mautgesetz 2002).

Volgens het certificaat is de beslissing op 24 januari 2023* uitgevaardigd en op 12 januari 2024 onherroepelijk geworden.

15. In het certificaat is in rubriek h, punt 2, onder b), vermeld dat de zaak is behandeld volgens een schriftelijke procedure, waarbij de persoon aan wie de sanctie is opgelegd overeenkomstig de rechtsvoorschriften van de beslissingsstaat persoonlijk of door toedoen van een bevoegde vertegenwoordiger in kennis is gesteld van zijn recht om de zaak te betwisten, alsmede van de termijnen die voor dat rechtsmiddel gelden. Verder blijkt uit rubriek h, punt 3.3.3.3. dat de persoon

* Opm. v. d. vert.: eventueel is, net als in punt 16, 24 november 2023 bedoeld.

aan wie de sanctie is opgelegd, op 28 december 2023 in kennis is gesteld van zijn recht om de beslissing te betwisten en binnen de daarvoor gestelde termijn geen rechtsmiddel heeft ingesteld.

Tevens vermeldt rubriek h, punt 3.4, uitdrukkelijk: „zonder bewijs van betekening of kennisgeving”.

16. Aan het certificaat is een beslissing over de oplegging van een geldelijke sanctie (strafbeschikking) van 24 november 2023 in de Duitse en de Bulgaarse taal gehecht, waarin de overtreding, de opgelegde boete, de aard van het rechtsmiddel en de termijn waarbinnen dit moet worden ingesteld, te weten twee weken, zijn vermeld. Uit de opstelling van de beslissing over de oplegging van een geldelijke sanctie (strafbeschikking) en met name uit de informatie in de linkerbovenhoek (persoonlijke gegevens en adres van de persoon aan wie de sanctie is opgelegd) blijkt dat deze is verzonden om aan de betrokken persoon te worden betekend of ter kennis te worden gegeven.

17. Het is juist dat bewijzen ontbreken dat de beslissing over de oplegging van een geldelijke sanctie (strafbeschikking) aan de persoon aan wie de sanctie is opgelegd daadwerkelijk, persoonlijk dan wel door toedoen van een vertegenwoordiger, is betekend of ter kennis is gegeven. Veeleer gaat de verwijzende rechter er op grond van de vermelding “zonder bewijs van betekening of kennisgeving” in rubriek h, punt 3.4., van uit dat de beslissingsautoriteit zelf niet beweert dat er daadwerkelijk een betekening of kennisgeving heeft plaatsgevonden.

18. Op grond van in de tenuitvoerleggingsprocedure verstrekte aanvullende informatie is vastgesteld dat de persoon aan wie de sanctie is opgelegd bij de gemeentelijke instantie twee adressen heeft opgegeven: een permanent en een huidig adres. Het adres in het certificaat en in de beslissing over de oplegging van een geldelijke sanctie (strafbeschikking) komt overeen met het opgegeven permanente adres.

19. De verwijzende rechter heeft de zaak in zijn hoedanigheid van uitvoerende justitiële autoriteit in een gerechtelijke procedure behandeld. De persoon aan wie de sanctie is opgelegd, was niet aanwezig. Hij werd gedagvaard op zijn permanente adres, zoals in het certificaat en in de beslissing over de oplegging van een geldelijke sanctie aangegeven, waarbij werd vastgesteld dat hij daar eigenlijk niet woont; zijn burens kennen hem niet. Hij werd ook gedagvaard op het door hem als huidige adres aangegeven tweede adres. De dagvaarding kwam terug met de aantekening dat de woning bewoond was, maar dat niemand had opengedaan en de deurwaarder de beslissing dus niet had kunnen betekenen of ter kennis had kunnen geven.

20. Ter behandeling van de zaak voor de rechter is een door de rechter toegewezen vertegenwoordiger verschenen, die de persoon aan wie de sanctie is opgelegd nog nooit heeft gezien en geen contact met hem of een naaste van hem

heeft. De vertegenwoordiger heeft zich verzet tegen de erkenning van het certificaat en daarbij in het bijzonder benadrukt dat de beslissing over de oplegging van een geldelijke sanctie (strafbeschikking) niet aan de betrokken persoon is betekend of ter kennis gesteld, en deze geen gebruik heeft kunnen maken van zijn recht op het instellen van een rechtsmiddel.

Beoordeling van de verwijzende rechter als uitvoerende autoriteit

21. Na de betrokkenen te hebben gehoord over de vraag of de beslissing over de oplegging van een geldelijke sanctie (strafbeschikking) moet worden erkend, stelt de verwijzende rechter vast dat aan alle wettelijke voorwaarden voor de inwilliging van het verzoek van de Oostenrijkse beslissingsautoriteit is voldaan; op een na, namelijk de eerbiediging van het recht van de persoon aan wie de sanctie is opgelegd, op inspraak door correcte kennisgeving van de beslissing en van de mogelijkheid om deze bij de bevoegde autoriteit te betwisten

22. Meer concreet gaat de verwijzende rechter ervan uit dat de persoon aan wie de sanctie is opgelegd op 28 december 2024[†] niet correct in kennis is gesteld van de beslissing over de oplegging van een geldelijke sanctie (strafbeschikking). Deze datum wordt in het certificaat genoemd, echter blijkt uit de aantekening in punt 3.4. dat dit enkel de datum is waarop de kennisgeving eventueel zou kunnen hebben plaatsgevonden, zonder de aanwezigheid van bewijs hiervoor. Bovendien heet de uitvoerende autoriteit zelf vastgesteld dat de persoon aan wie de sanctie is opgelegd niet woont op het adres waarnaar de beslissing over de oplegging van een geldelijke sanctie (strafbeschikking) is verstuurd; hij woont mogelijk op een ander adres. Daarmee staat onomstotelijk vast dat de betrokken persoon niet correct in kennis is gesteld van de beslissing over de oplegging van een geldelijke sanctie (strafbeschikking). De in die zin aangevoerde argumenten van de verdediging zijn geheel terecht.

24[‡]. Derhalve is sprake van de weigeringsgronden van artikel 7, lid 2, onder g) punt i, van het kaderbesluit, aangezien de persoon aan wie een sanctie is opgelegd niet persoonlijk of door toedoen van een bevoegde vertegenwoordiger is geïnformeerd. Daadwerkelijk is in punt 3.4. van het certificaat aangetekend dat informatie over de betekening of kennisgeving van de verstuurde brief ontbreekt; de verwijzende rechter als uitvoerende justitiële autoriteit gaat er na een aanvullend onderzoek eveneens van uit dat er geen betekening of kennisgeving heeft plaatsgevonden.

25. Het ontbreken van een dergelijke kennisgeving houdt een schending in van artikel 20, lid 3, van het kaderbesluit met betrekking tot het recht van een persoon aan wie een sanctie is opgelegd op informatie over de beschuldiging, uit hoofde van artikel 6, lid 3 van richtlijn 2012/13, alsook met betrekking tot het recht op

[†] Nota van de vertaling: wellicht is 28 december 2023 bedoeld.

[‡] Nota van de vertaling: de verwijzingsbeslissing bevat geen punt 23.

deelneming aan een eventuele behandeling van de zaak na een schriftelijke fase van de procedure, uit hoofde van artikel 8, lid 6, van richtlijn 2016/343.

26. De verwijzende rechter wijst er evenwel op dat het gaat om een facultatieve weigeringsgrond. Een plicht tot weigering bestaat immers niet, veeleer kan daartoe worden beslist.

27. Derhalve heeft de verwijzende rechter als uitvoerende autoriteit twee mogelijkheden. Ten enen kan hij de erkenning van de beslissing over de oplegging van een geldelijke sanctie (strafbeschikking) en de tenuitvoerlegging ervan weigeren. Ten anderen kan hij de beslissing erkennen en instemmen met de tenuitvoerlegging van de boete door de Bulgaarse belastingdienst.

Voorstel van de verwijzende rechter

28. De verwijzende rechter wil echter die beide tegenovergestelde oplossingen vermijden, omdat elk van beide gepaard gaat met een schending van verschillende aspecten van het Unierecht. Indien de rechter beslist tot weigering, haalt hij het mechanisme van gerechtelijke samenwerking in strafzaken onderuit en werkt hij straffeloosheid in de hand. Indien hij de beslissing erkent, schendt hij de rechten van de persoon aan wie de sanctie is opgelegd, zoals deze voortvloeien uit het Unierecht (zie hierboven punt 25); waardoor twijfels zouden bestaan over de wettigheid van de sanctie.

29. De verwijzende rechter acht het redelijk om een derde, andere weg te bewandelen, waarbij rekening wordt gehouden met alle beschermde juridische belangen. Daarbij zou, ten eerste, het recht van de persoon aan wie een sanctie is opgelegd op persoonlijke deelneming worden gewaarborgd, en vervolgens, ten tweede, de beslissing over de oplegging van een geldelijke sanctie (strafbeschikking) worden erkend, mits de beslissingsautoriteit deze niet in een bij haar ingestelde rechtsmiddelenprocedure vernietigt.

30. Meer bepaald stelt de verwijzende rechter in zijn hoedanigheid van uitvoerende autoriteit in de zin van kaderbesluit 2005/2012 voor om de beslissende autoriteit erbij te ondersteunen om de persoon aan wie de sanctie is opgelegd de rechtsbescherming te bieden die hem in de procedure inzake de betekening of kennisgeving van de beslissing over de oplegging van een geldelijke sanctie is ontzegd.

31. Dat betekent in de praktijk dat de uitvoerende autoriteit, nadat zij tot de conclusie is gekomen dat de beslissing over de oplegging van een geldelijke sanctie (strafbeschikking) niet correct betekend of ter kennis gegeven is, contact opneemt met de beslissingsautoriteit en aan haar vraagt of de persoon aan wie de sanctie is opgelegd, in dit geval, verzet tegen de beslissing kan aantekenen, hetzij bij wijze van eerste bezwaar (wanneer de beslissingsautoriteit aanneemt dat de rechtsmiddelentermijn nog niet is ingegaan), hetzij bij wijze van herstel in de vroegere rechtstoestand (wanneer de termijn verstreken, maar om gewichtige redenen niet in acht genomen is).

32. Het lijkt mogelijk dat de beslissingsautoriteit een positief antwoord geeft en de termijnen noemt waarbinnen bezwaar (eventueel met een verzoek om herstel in de vroegere rechtstoestand) kan worden ingesteld. Vervolgens zal de uitvoerende autoriteit met alle middelen van het nationale recht zorgen voor een correcte betekening of kennisgeving van de beslissing over de oplegging van de geldelijke sanctie (strafbeschikking) met vermelding van de bezwaartermijn.

33. Door deze oplossing zou de weigeringsgrond van artikel 7, lid 2, onder g) punt i, wegvallen; tegelijk zouden het recht van de persoon aan wie een sanctie is opgelegd op informatie over de beschuldiging, uit hoofde van artikel 6, lid 3 van richtlijn 2012/13, alsook het recht op deelneming aan een eventuele behandeling van de zaak na een schriftelijke fase van de procedure, uit hoofde van artikel 8, lid 6, van richtlijn 2016/343, worden geëerbiedigd.

34. Ten slotte zou de uitvoerende justitiële autoriteit de behandeling van de zaak kunnen schorsen in afwachting van de uitkomst van de rechtsmiddelenprocedure die is ingesteld door de persoon aan wie een sanctie is opgelegd. Indien deze niet binnen de gestelde termijn een rechtsmiddel instelt of een rechtsmiddel instelt dat evenwel niet wordt toegewezen, en de beslissing over de oplegging van een geldelijke sanctie (strafbeschikking) van kracht blijft, staat niets meer de erkenning en tenuitvoerlegging ervan in de weg.

35. Indien daarentegen de beslissingsautoriteit op de vraag zoals hierboven genoemd in punt 30 zou antwoorden dat alle mogelijke rechtsmiddelen tegen de beslissing over de oplegging van een geldelijke sanctie (strafbeschikking) definitief zijn verstreken, zou de verwijzende rechter als uitvoerende instantie hieruit concluderen, dat de beslissende justitiële autoriteit aan de persoon aan wie een sanctie is opgelegd, niet de rechten krachtens artikel 6, lid 3, van richtlijn 2012/13 en krachtens artikel 8, lid 6, van richtlijn 2016/343 wil toekennen. Deze conclusie zou reden kunnen zijn om artikel 7, lid 2, onder g) punt i, van het kaderbesluit toe te passen en de erkenning en tenuitvoerlegging te weigeren.

36. Deze oplossing zou volgens de verwijzende rechter in overeenstemming zijn met de geest van de wederzijdse samenwerking van de voor de criminaliteitsbestrijding bevoegde autoriteiten van de lidstaten en zou leiden tot een grotere doeltreffendheid van deze samenwerking en tegelijk tot de eerbiediging van de rechten van de persoon aan wie een sanctie is opgelegd, zoals deze voortvloeien uit het Unierecht. Zij zou ook in overeenstemming zijn met het beginsel van wederzijdse erkenning (arrest C-671/18, punten 31 en 33), aangezien de eerbiediging van de rechten van de persoon aan wie een sanctie is opgelegd, welke voortvloeien uit artikel 6, lid 3, van richtlijn 2012/13 en artikel 8 van richtlijn 2016/343, zou leiden tot het wegvallen van het beletsel voor de erkenning (arrest C-671/18, punt 44).

Betreffende de in de nationale wet neergelegde juridische mogelijkheden om de persoon aan wie een sanctie is opgelegd, in kennis te stellen van de beslissing over de oplegging van een geldelijke sanctie (strafbeschikking)

37. Het nationale recht is zo ruim geformuleerd dat het de uitvoerende autoriteit toestaat om de persoon aan wie een sanctie is opgelegd in kennis te stellen van de beslissing over de oplegging van een geldelijke sanctie (strafbeschikking).

38. Artikel 16, lid 4, van de nationale wet verplicht namelijk de rechter om de betrokken persoon over de beslissing te informeren en vervolgens te horen; lid 5 (van dit artikel) verleent de uitvoerende autoriteit de bevoegdheid om de beslissingsautoriteit om aanvullende informatie te vragen, zonder de omvang ervan te beperken (zie hierboven punt 10); artikel 32, lid 3, vereist dwingend dat de uitvoerende autoriteit de beslissingsautoriteit raadpleegt alvorens de erkenning van de beslissing over de oplegging van een geldelijke sanctie (strafbeschikking) te weigeren (zie hierboven punt 12)

39. Daarnaast voorziet het nationale recht in de verplichting van de uitvoerende autoriteit om de persoon aan wie een sanctie is opgelegd te informeren over zijn rechten in de nationale procedure inzake de tenuitvoerlegging van de beslissing over de oplegging van een geldelijke sanctie (strafbeschikking) (zie hierboven punt 13). Naar het gevoelen van de verwijzende rechter moet deze verplichting in het licht van artikel 32, lid 3, van de nationale wet mogelijk in verruimde zin aldus worden uitgelegd, dat de uitvoerende autoriteit op grond van een uitdrukkelijk verzoek van de beslissingsautoriteit ook informeert over de rechten die de persoon aan wie een sanctie is opgelegd volgens het recht van de beslissingsstaat in de procedure tot uitvaardiging van de beslissing over de oplegging van een geldelijke sanctie (strafbeschikking) toekomen, en in het bijzonder over de mogelijkheden zich daartegen te verzetten.

Betreffende de Duitse precedentzaak

40. In arrest C-216/14 heeft het Hof een bijzonder strenge voorwaarde aan de Duitse rechtsorde geformuleerd: een daadwerkelijke en niet (slechts) vermoede inkennisstelling van de persoon aan wie een sanctie is opgelegd. In de praktijk kan aan deze voorwaarde moeilijk of zelfs onmogelijk worden voldaan.

41. Derhalve hebben de Duitse rechters met hun drie prejudiciële vragen in zaak C-124/16 een alternatieve oplossing voorgesteld. Volgens deze moet de beslissing, ofschoon zij niet daadwerkelijk aan de verdachte werd betekend of ter kennis werd gegeven, geacht te zijn betekend of ter kennis te zijn gegeven, zodat de beslissing als niet-betwist onherroepelijk wordt; indien evenwel de veroordeelde persoon het recht heeft om herstel van de vroegere rechtstoestand aan te vragen en te verkrijgen, leidt het na het herstel op tijd ingestelde rechtsmiddel ertoe dat de procedure wordt heropend en aan deze persoon, wederom als verdachte, daadwerkelijk en doeltreffend bescherming wordt verleend. Zoals uit de punten 47 en 48 en uit het dictum van arrest C-124/16 moge blijken, werd deze oplossing passend bevonden. Idem dito zijn de prejudiciële vragen in de zaak C-615/18 (punt 52) en het antwoord van het Hof (punten 69, 76 en 77) geformuleerd.

42. Indien de Oostenrijkse autoriteiten het mogelijk achten om nationale recht aldus of op soortgelijke wijze uit te leggen, zou het door de verwijzende rechter voorgestelde mechanisme doeltreffend genoeg kunnen blijken.

Betreffende de bijdrage van de uitvoerende autoriteit aan de inkennisstelling van de persoon aan wie een sanctie is opgelegd

43. Het Hof heeft reeds geoordeeld dat richtlijn 2012/13 geen regeling bevat voor de wijze waarop de informatie over de beschuldiging moet worden verstrekt (arrest C-216/14, punt 62, en arrest C-338/20, punt 33). Dientengevolge lijkt er niets op tegen dat de uitvoerende autoriteit zelf de beslissingsautoriteit bij de correcte kennisgeving van de persoon aan wie een sanctie is opgelegd, ondersteunt. Aangezien deze persoon valt onder de uitvoerende autoriteit, is deze beter tot kennisgeving in staat.

44. Bovendien heeft het Hof erop gewezen dat het mogelijk is de verdachte pas op het moment van de tenuitvoerlegging van de onherroepelijke beslissing over de beschuldiging te informeren, en daarbij de nadruk gelegd op de verdedigingsrechten in aansluiting op de informatie (arrest C-124/16, punten 47 en 51) (ook wanneer deze zaak niet de tenuitvoerlegging door de justitie van een andere lidstaat betreft).

45. Toch bestaan er twijfels over de vraag of niet het tegendeel het geval is. Kaderbesluit 2005/214 voorziet immers niet in dergelijke handelingen van de uitvoerende justitiële autoriteit. De raadpleging van artikel 7, lid 3, heeft betrekking op het verkrijgen van bepaalde informatie en niet op het uitvoeren van handelingen teneinde een tot dan ontbrekende kennisgeving te doen plaatsvinden.

46. Juist daarom wordt de vraag in de zin van de toekenning van een bevoegdheid aan de uitvoerende autoriteit geformuleerd, dus in die zin dat de autoriteit deze handelingen alleen uitvoert wanneer zij deze noodzakelijk acht, maar deze niet daartoe verplicht is.

47. Derhalve behoeft de verwijzende rechter een antwoord van het Hof teneinde te kunnen beoordelen of een dergelijke bevoegdheid verenigbaar is met de verplichtingen van de uitvoerende autoriteit uit hoofde van het kaderbesluit, of moet worden uitgesloten.

48. Om die redenen heeft de verwijzende rechter overeenkomstig artikel 267 VWEU

ALS VOLGT BESLOTEN:

het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt verzocht om een prejudiciële beslissing over de volgende vragen:

Kunnen de plicht tot erkenning krachtens artikel 6 van kaderbesluit 2005/214, de bevoegdheid tot raadpleging krachtens artikel 7, lid 3, van dit

kaderbesluit, en het beginsel van het vermijden van straffeloosheid aldus worden uitgelegd, dat ze de uitvoerende autoriteit, voor zover deze heeft vastgesteld dat er sprake is van een facultatieve weigeringsgrond in de zin van artikel 7, lid 2, onder g), punt i, van het kaderbesluit, de bevoegdheid verlenen:

- 1) overeenkomstig artikel 7, lid 3, van het kaderbesluit de beslissingsautoriteit te raadplegen, teneinde na te gaan of voor de persoon aan wie een sanctie is opgelegd, een actuele mogelijkheid bestaat om verzet tegen de beslissing tot oplegging van een geldelijke sanctie aan te tekenen;**
- 2) zo ja, om de beslissing tot oplegging van een geldelijke sanctie aan de persoon aan wie de sanctie is opgelegd te betekenen of ter kennis te geven en om hem te informeren over het recht om zich hiertegen te verzetten;**
- 3) de uitkomst van een eventueel verzet af te wachten en deze in aanmerking te nemen wanneer zij over de zaak beslist [?]**

De behandeling van de zaak wordt geschorst.

[...] [niet vertaald]